

Cargo Cult

Artists from the Ex-Eastern Bloc

קארגו קאלט

אמנים מהגוש הסובייטי לשעבר

**Cargo
Cult**

**קארגו
קאלט**

Старому другу .....
на долгую добрую память!

טקסט
Text

7	יהושע סימון - פתח דבר Joshua Simon - Forward
10	מקס לומברג - קארגו קאלט Max Lomberg - Cargo Cult
36	מקסים קומר-מישקין - מניפסט הקבורים בחיים Maxim Komar-Myshkin - The Buried Alive Manifesto
72	קולקטיב - מניפסט Kollektiv - Manifesto
81	איגור גלמן-זאק - צ'אנג'ה Igor Guelman-Zak - Change
87	קרדיטים Credits

יורי אלברט

50.....Yuri Albert

נטליה ברידז'ה, ניקה מחיידזה

52.....Natalie Beridze, Nika Machaidze

איליה מדבדב

54.....Ilya Medvedev

אנטון סמירנסקי, פאבל פפרשטיין

16.....Anton Smirnsky, Pavel Pepperstein

ארקדי גרינמן

22.....Arcadi Greenman

בירוביז'אן

26.....Birobidzhan

קבוצת ברביזון החדש

58.....New Barbizon Group

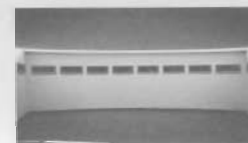
מיכאל גרובמן, קולקטיב

66.....Mikhail Grobman, Kollektiv

איגור גלמן-זאק

74.....Igor Guelman-Zak

מקסים קומר-מישקין

32.....Maxim Komar-Myshkin

אנדריי לב

42.....Andrey Lev

איברס גרבלייס

46.....Ivars Graviejs

Forward

Joshua Simon

"The light from the East is not only the liberation of workers; the light from the East is the new relation to the person, to woman, to things. Our things in our lands must be equals, comrades and not these black and mournful slaves, as they are here"

(Aleksandr Rodchenko, Letter from Paris, May 4 1925)

As part of the exhibition "Cargo Cult", a sign in Russian was placed on the front of the museum building — MoBY — museums of Bat Yam. For the non-Russian speaking visitors who could only identify occasional letters or word combinations, the Cyrillic script emphasized the museum's physical presence -- resembling a flying saucer, which landed at the heart of the neighborhood. This alienated mood, enhanced by the 'foreign' language, is a suitable state of mind for entering the show:

The exhibition "Cargo Cult" curated by Max Lomberg

פתח דבר

יהושע סימון

"האור מהמזרח הוא לא רק חירותם של הפועלים, האור מהמזרח הוא היחס החדש לאדם, לאשה, לדברים. הדברים בידינו חייבים להיות שווים, קומרדים, ולא עבדים שחורים ועצובים כפי שהם כאן"

(אלכסנדר רודצ'נקו, מכתב מפרז, 4 במאי 1925)

לכבוד התערוכה "קארגו קאלט" הוצב שלט ברוסית על חזית בניין המוזיאון לאמנות העכשווית על שם דוד בן-ארי של מובי – מוזיאוני בת ים. מי מבאי המוזיאון שאינו דובר רוסית יכול רק לנחש פה ושם רצפי אותיות וצירופי מילים. הכיתוב באותיות קיריליות הדגיש בשביל אלה שאינם דוברי רוסית את נוכחות הבניין, הנדמה לצלחת מעופפת שנחתה בלב שכונת מגורים. תחושת הזרות שהשפה מעוררת בנו, הינה דרך טובה להיכנס לתערוכה.

התערוכה "קארגו קאלט" שאצר מקס לומברג מציגה אמנים מברית המועצות לשעבר וטווה קשרים בין הפזורות השונות של דוברי רוסית; מריגה וקלן לגרוזני ופראג, תל-אביב-יפו וטביליסי,

exhibits artists from the former USSR, and threads together various dispersions of Russian speaking communities; from Riga and Cologne to Grozny and Prague, Tel Aviv and Tbilisi, Moscow and St. Petersburg and even Birobidzhan — the republic Stalin designated for the Jewish people within the USSR. Birobidzhan, a paradoxical republic that annexed a territory for the Jewish people, forced itself onto the Jewish Cosmopolitical life in a Stalinist National state. Although there are no artists from Birobidzhan participating in the show, this republic gave its name to an experimental art space which was opened by Lomberg in south Tel Aviv; a space which became an active center for connecting various movements and people from former Soviet Union. The paradoxes identified by Lomberg during his activity in Birobidzhan transformed into an exhibition at MoBY — Museums of Bat Yam.

Three main aspects connect the exhibition to MoBY itself: a growing interest in the active Russian-speaking scene in Israel and other places; the museum's location in a neighborhood populated by many Russian speaking residents as well as the museum's collection, which

holds the estate of painter Issachar Ryback. Ryback was active in the Kultur-Lige group in Kiev with El Lissitzky and later moved to Berlin and Paris.

The exhibition "Cargo Cult" places MoBY, within this triangle which connects the Russian Soviet Avant-garde from the 20th century with the world of exhausted commodities in which we operate in Israel today. By means of exhibition, Lomberg enables an access to a conceptual Russian speaking art scene in Israel, while locating it on a different historical map than the one commonly portrayed in Israeli Art History; the "Cargo Cult" map depicts artists who are not only active within the Israeli art scene but also within the contemporary art world of the Russian Diaspora. The idea of the cargo cult, borrowed from Anthropology, is implemented in the show in relation to the concept of localism as well as to various functions of contemporary art. The exhibition uses the term as a prism for our understanding of meaning and usage, exchange and value, things and objects, immigrants and natives, exhibits and devices. In the exhibition the cargo is converted repeatedly — from object to a social group, to a reality of life, onto art and to the museum itself.

מוסקבה וסנט פטרסבורג ואף בירוביז'אן – הרפובליקה שסטלין ייעד לעם היהודי במסגרת ברית המועצות. בירוביז'אן, אותה רפובליקה פרדוקסלית שסיפחה שטח ליהודים בלאום בתוך תצריף על-לאומי סובייטי, כפתה עצמה על מציאות חיים יהודית קוסמופוליטית במדינת לאום סטליניסטית. אמנם בתערוכה לא משתתפים אמנים מבירוביז'אן עצמה, אך רפובליקה זו נתנה את שמה לחלל ניסיוני שפתח לומברג בדרום תל-אביב; חלל שהפך למרכז פעילות המחבר בין זרמים ודמויות ממקומות שונים ביקום הפוסט-סובייטי. את הפרדוקסים שזיהה לומברג במסגרת פעילותו בדרום תל-אביב, הוא העביר לתערוכה במובי – מוזיאוני בת ים. שלושה צירים קושרים את התערוכה למוזיאון עצמו:

עניין מצטבר בסצנה הפעילה של אמנים דוברי רוסית בישראל ובמקומות אחרים; מיקום המוזיאון בלב שכונת רמת יוסף בבת ים המאכלסת אחוז גבוה של דוברי רוסית; ואוסף המוזיאון שנדבק מרכזי בו מאגד את יצירותיו של הצייר ישכר ריבק שהיה פעיל בקבוצת "קולטור ליג" בקיבוץ יחד עם דמויות כאל ליסיצקי, ומשם המשיך לפריז ולברלין.

התערוכה "קארגו קאלט" ממקמת את מובי – מוזיאוני בת ים בתוך משולש זה בין אוונגרד סובייטי של המאה ה-20 ועולם הסחורות המותשות שבו אנו פועלים היום בישראל. באמצעות התערוכה, לומברג מאפשר לנו גישה לסצנה מושגית מתוך עולם האמנות דובר הרוסית בישראל וממקם אותה במפה אחרת מזו

השגורה בתולדות האמנות הישראלית; במפת "קארגו קאלט", אמנים דוברי רוסית שפעילים כאן אינם רק חלק מהאמנות הישראלית, אלא מהווים חלק פעיל בעולם האמנות העכשווית של הפזורה הרוסית. רעיון הקארגו קאלט, המושאל מתחום האנתרופולוגיה, מיושם כאן ביחס למושג המקומיות כמו גם ביחס לשימושים השונים שנעשים באמנות עכשווית. התערוכה משתמשת במושג כפריזמה להבנה מחודשת של צירי השימושיות והמשמעות; חליפין וערך, דברים וחפצים, מהגרים וילידים, מוצגים ומכשירים. במסגרת התערוכה, המטען (הקארגו) מומר כל העת – מחפץ, לקבוצה, למציאות, לאמנות ולמוזיאון עצמו.

"It was quiet, damp and dark all around, save for a glimmer of dusk high above. He was crawling for a long long time when he suddenly felt the earth was no longer beneath him and he was falling. Splash! 'I'm in the river' — realised the hedgehog and shivered with fear. He began to flap his paws in all directions. When he came up to the surface, it was still dark and the hedgehog didn't even know where the shore was. 'Let the river carry me along!' — He decided. He breathed in as deep as he could and the current carried him downstream. The river rustled with reeds, bubbled at the shallows and the hedgehog felt completely soaked and like he was about to drown. Suddenly, someone touched his back paw.

'Excuse me', someone said soundlessly 'who are you and how did you get here?'

'I'm a hedgehog' — The hedgehog answered. 'I fell into the river'.

'Then climb on my back', said the soundless 'someone' — I shall take you to the shore"

(Hedgehog in the fog, Sergei Kozlov)

"היה שקט, חשוך ולח מסביב, רק מלמעלה גבוה נצנצו הדמדומים חלושות. הוא זחל ארוכות ולפתע חש כי אין עוד אדמה מתחתיו והוא נופל. פלוף! ... 'אני בנהר' — הבין הקיפוד והצטמרר מפחד. הוא החל להבות ברגליו לכל עבר. כשהוא צף למעלה, היה עדיין חשוך והקיפוד לא יכול היה אפילו לשער היכן נימצא החוף. 'שהנהר יישא אותי לברז' — הוא החליט. הוא לקח נשימה ארוכה ככל יכולתו ונסחף במורד הורם. הנהר רשרש בקני סוף, כעבע במורדות והקיפוד חש עצמו רטוב לחלוטין ועומד לטבוע בכל רגע נתון. לפתע, מישהו נגע קלות בכף רגלו האחורית. 'סליחה', חרש אמר מישהו, 'מי אתה וכיצד הגעת הנה?'

'אני — קיפוד', חרש ענה הקיפוד, 'אני נפלתי לנהר'

'אז תעלה על גבי', אמר 'מישהו' חרש, 'אני אשא אותך אל החוף'

(קיפוד בערפל, סרגיי קוזלוב)

"מי שאינו אוהב ציור בכל לבו ובכל מאודו, חוטא בפני תחושת ההויה המהימנה ובפני החכמה אשר הוענקה למשוררים — כי הרי משוררים וציירים תורמים במידה שווה לידע אודות המעשים והמראה של גיבורינו; אדם זה לא יפיק הנאה מעקביות קשוחה ומהרמוניה, המהוות את הבסיס לאמנות המילים. מי שמעוניין לברר לעומק מהו מקור האמנות, עליו לדעת כי ראשית דרכה בהתחזקות; כך היה מקדמת דנא, בהתאמה לטבע עצמו..." — נקודת מבט זו על תולדות

"Whosoever scorns painting is unjust to truth; and he is also unjust to all the wisdom that has been bestowed upon poets — for poets and painters make equal contribution to our knowledge of the deeds and the looks of heroes — and he withholds his praise from symmetry of proportion, whereby art partakes of reason [...] for one who is merely seeking the origin of art, imitation is an invention most ancient and most akin to nature..." — this outlook on art history and mimesis is referenced in the scrolling text shown on a LED display, a piece by Yuri Albert (Moscow), which the artist intended to opens the exhibition with. Albert's work combines parts of "Imagines", the book by Philostratus the Elder (from the Third Century), containing detailed descriptions of 64 paintings from the ancient Neapolitan gallery.

The exhibition "Cargo Cult" examines elements of imitation, copying and appropriation in the context of them being an inevitable outcome of an artist's integration of external, alien things (people, objects, ideas, values) and their intuitive assimilation in one's mind. This process of "appropriation" is based on deformed cause-and-effect relations, derived from variable objective and subjective circumstances; such

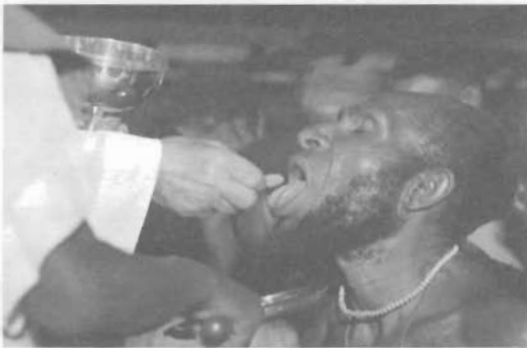
האמנות והמימוזיס מתוארת כטקסט שמופיע בשורה האלקטרונית הרצה, איתה התעתד האמן יורי אלברט ממוסקבה לפתוח את התערוכה "קארגו קאלט". העבודה משלבת בתוכה את ספרו של פילוסטרטוס הזקן — "Imagines" (מהמאה השלישית לספירה), המכיל תיאור פרטני של 64 ציורים מגלריית נאפולי העתיקה.

Mondo Cane 2, מרנקו פרוספרי וגוולטרארו ג'אקופטי, 1963

סממני החיקוי, ההעתקה והניכוס נבחנים במסגרת תערוכה זו ככלי תיווך הכרחיים בין האמנים לאובייקטים החיצוניים (אנשים, חפצים, רעיונות, ערכים), והטמעתם הבלתי-מודעת בתודעה. תהליך זה של "ניכוס" מתרחש על רקע עיוות מתמיד של יחסי הסיבה-

as immigration, a change in the social, political and financial status, and so on.

Mondo Cane 2, Franco Prosperi and Gualtiero Jacopetti, 1963

An anthropological term reflected in the name of the exhibition, is used for defining these deformities – “Cargo Cult”; echoing religious practices that appeared in tribal societies, as a result of their interaction with technologically advanced, non-native cultures. The followers of these cults believed in obtaining the

material wealth (the “cargo”) of the advanced cultures by conducting rituals mimicking the behavior and the day-to-day activities they have observed among the holders of the desired wealth (the “cargo”) without fully understanding the concept of industry and commerce of that society. Notable examples of cargo cult activity include the setting up of mock airports, offices, dining rooms and appliances, performing parades and ground drills with wooden or salvaged rifles; fetishization and attempted construction of Western goods, such as radios and other commodities, with the use of coconuts and straw.

The interaction between various parts within the exhibition is based on contradiction. Referring to the exhibition space, the principles of the logocentric, repressing ‘white cube’ and the dissolving ‘site specific’ – collide. The ethnical criterion for choosing the participants rests on its inefficiency to serve as an evaluating category of their artistic practices. The egocentrism of a solo-exhibition is in opposition to the dynamic of a group show, where individuality conforms to the general theme. The work by Anton Smirnsky “Moby Duck” becomes an antithesis to the museum’s

תוצאה, הנובעים מכורח נסיבות אובייקטיביות וסובייקטיביות כאחת, כגון: הגירה, שינויים במעמד החברתי, הכלכלי והפוליטי וכיוצא בזה. בכדי לבחון עיוות זה, הושאל ביטוי משדה האנתרופולוגיה המשמש כשם לתערוכה “קארגו קאלט”. הביטוי מתייחס לפרקטיקות דתיות הנפוצות בקרב קהילות שבטיות מאזור איי האוקיינוס השקט, שהתפתחו כתוצאה מיחסי הגומלין שלהן עם חברות מתקדמות טכנולוגית מהמערב. חסידי הפולחן אינם שותפים לעומק משמעויות הייצור והסחר בעולם המערבי ולכן מאמינים בהשגת העושר החומרי של אותן תרבויות מתקדמות, על ידי קיום טקסים המתחקים אחר פעולות יומיומיות של בעלי המטען הנחשק (ה“קארגו”). דוגמאות בולטות לפעילויות הקארגו קאלט כוללות הקמת שדות תעופה מדומים, משרדים, חדרי אוכל, כלים ומצעדים של תרגילי סדר תוך שימוש ברובים ממחזורים או עשויים מעץ; פטישיזציה וניסיון לייצר סחורה מערבית כדוגמת מכשירי רדיו העשויים מקוקוסים וקש.

יחסי הגומלין בתוך התערוכה, מתקיימים על בסיס ניגודיות: במסגרת ההתייחסות לחלל, מתעמתים העקרונות הרציונליים של “הקובייה הלבנה” יחד עם המציאות המתמוססת של ה-“Site Specific”. הקריטריונים האתניים של בחירת המשתתפים, למשל, נשענים על חוסר יעילות מוחלט לשמש אופן ערכי לפרקטיקות אמנותיות. האגוצנטריות שבתערוכה יחיד ניצבת מנגד ההיגיון של הצגה קבוצתית, על פיו האינדיבידואל משרת את

הרעיון הכללי. כאנטיזה למבנה העגול של המוזיאון ולתערוכה כולה, משמשת עבודתו של אנטון סמירנסקי “MoBY Duck” – העתקת מבנה המוזיאון לאוהל נייד, קרקס נע ונד המכיל תערוכה מהעתיקי עבודות של פאבל פפרשטיין. עקרון הייצוג המוזיאלי נישבר על ידי התלייה ה“סלוגנית” של קבוצת ברביון החדש; כותרת המיני-רטרוספקטיבה של איגור גלמן-זאק שאצרה ליו חג’ג’ “I Contradict Myself”, מדברת בשם עצמה.

Mondo Cane 2, פרנקו פרופרסי וגולטיריו ג'אקופטי, 1963

המבנה המעגלי והספירלי של המוזיאון היווה השראה לעקרון ההתנגשות בתערוכה – בין רעיונות, מונחים וז'אנרים שונים.

building and the exhibition itself – a copy of the museum in a form of a mobile tent, a vagabond circus, exhibiting photocopied works by Pavel Pepperstein. The museum exhibiting method is broken down by the New Barbizon's salon-like presentation. The title of Igor Guelman-Zak's mini-retrospective "I Contradict Myself", curated by Liz Hagag, speaks for itself.

The circular, spiraled architecture of the building inspired the exhibition's theme of collision: collision of concepts, ideas and genres, using the Large Hadron Collider (LHC) – a circular accelerator, designed to disperse charged particles and study the results of their impingement, as a metaphor. Developing this metaphor in the space generated in the show a search for 'super-symmetry' as well as an examination of exotic world-defining theories.

At a certain point a question may rise: what purpose does the actual syntax of this exhibition serve? What is the crossword "prize word", derived from the sequence and location of the works exhibited in the show? What is the message?

Actually, there is no message. Meaning, the message is not expressed by any particular statement or hypothesis,

it is dispersed into the space, sketched out by questions, ideas and associations suggested by the exhibition. The statement is the fragment of time and space, in which interactions occur; it is the time spent by the visitor at the museum that became a singular "total" installation titled: "Музей современного искусства г. Бат Ям" (Museum of Contemporary Art, c. Bat Yam).

במובן זה, מאיץ החלקיקים הגדול בעולם (LHC) – מאיץ מעגלי, אשר מיועד להאצת חלקיקים טעונים וחקר תוצאות התנגשותם, משמש כאן כמטאפורה. בהמשך למטאפורה זו, ניתן לומר שבחלל התערוכה מתקיים חיפוש אחר סופר-סימטריה ובדיקת תיאוריות אקזוטיות המתארות את העולם.

Mondo Cane 2, פרנקו פרוסמרי וגולטיארו ג'אקומטי, 1963

בשלב כלשהו, בקרב הצופים עשויה להתעורר השאלה: את מה אם כך, משמש התחביר העולה מתוך הצגת העבודות בחלל הנתון? היכן אותו המסר, המידמה למילת-פרס של חובבי התשבץ המנוסים,

הנוצרת מתוך החיבור של העבודות המוצגות בתערוכה? מהי האמירה? למען הגילוי הנאות, האמירה איננה. כלומר, היא אינה באה לידי ביטוי באמצעות קביעה מסוימת או היפותזה כלשהי, אלא מומסת לתוך המרחב המשורטט על ידי שאלות, רעיונות ואסוציאציות המוצעות בתערוכה. האמירה עצמה מהווה את אותו פרגמנט של מרחב וזמן המכיל בתוכו את היחסים והמפגשים השונים; זמן שהייה של המבקרים במוזיאון מחולל אותו כמיצב אחר – "Музей современного искусства г. Бат Ям" (מוזיאון האמנות העכשווית ע. בת ים).

Anton Smirnsky (FenSo)

b. 1970 in Moscow, lives and works in Tel Aviv-Jaffa and Moscow

Pavel Pepperstein

b. 1966 in Moscow, lives and works in Moscow and Crimea

Moby Duck is a vernissage within a vernissage. It is a copy of the museum in a form of a mobile tent exhibiting photocopied portrait drawings of babies and elderly men by Pavel Pepperstein (the original works are part of the 1995 installation 'The Pipe or the Alley of Longevity').

אנטון סמירנסקי (FenSo)

נ. 1970 במוסקבה, חי ועובד בתל-אביב-יפו ובמוסקבה

פאבל כפרשטיין

נ. 1966 במוסקבה, חי ועובד במוסקבה ובקרים

מובי דאק הינה תערוכה בתוך תערוכה. העבודה מהווה העתק של המוזיאון לאוהל נייד, המציג את צילומי עבודותיו של פאבל כפרשטיין - דיוקנאות של תינוקות חקנים (העבודות המקוריות הינן חלק מהמיצב 'The Pipe or the Alley of Longevity' משנת 1995).

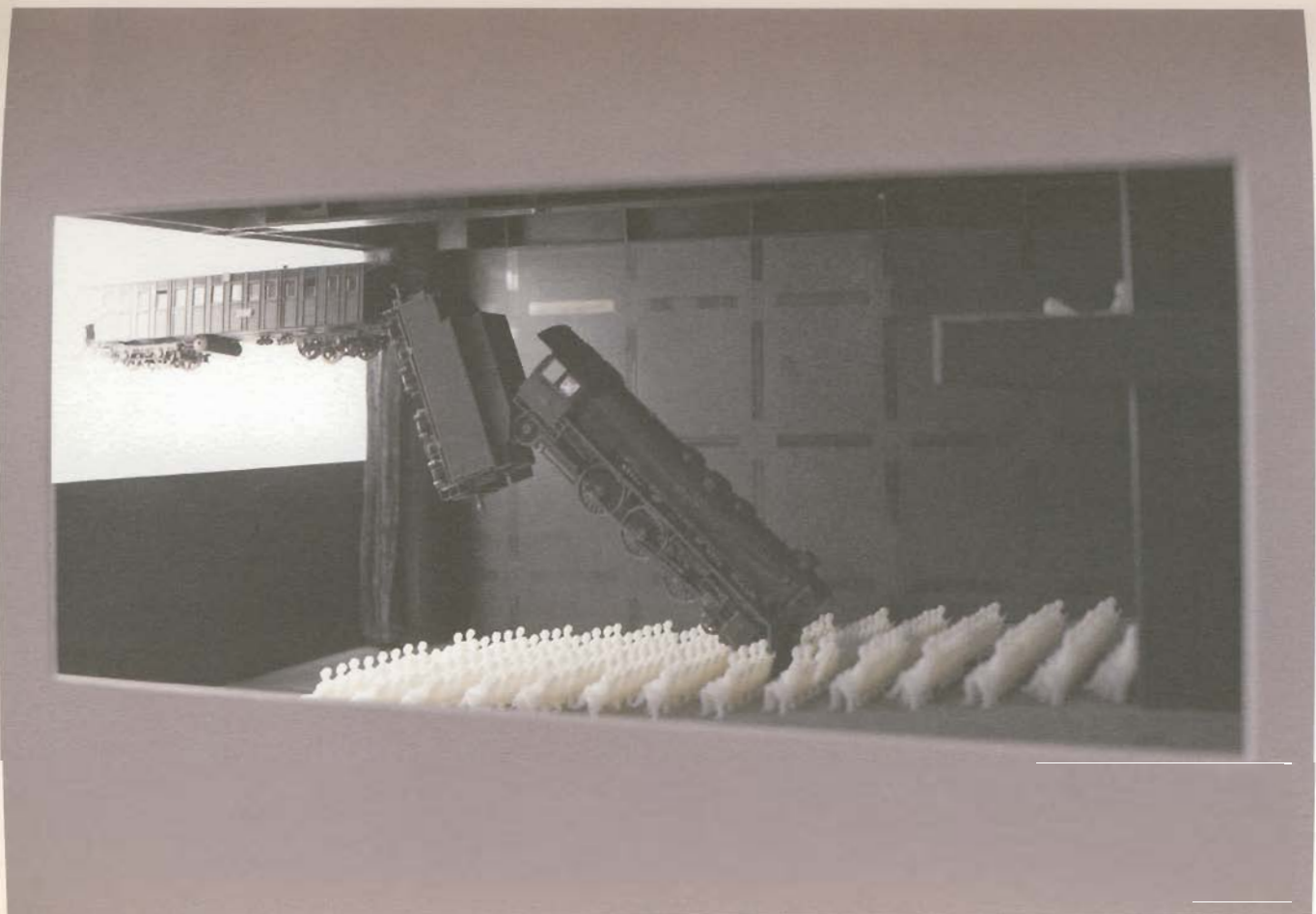

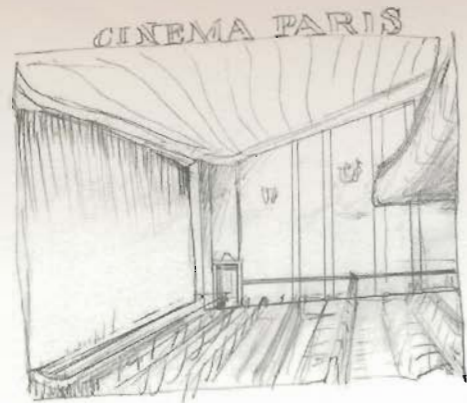
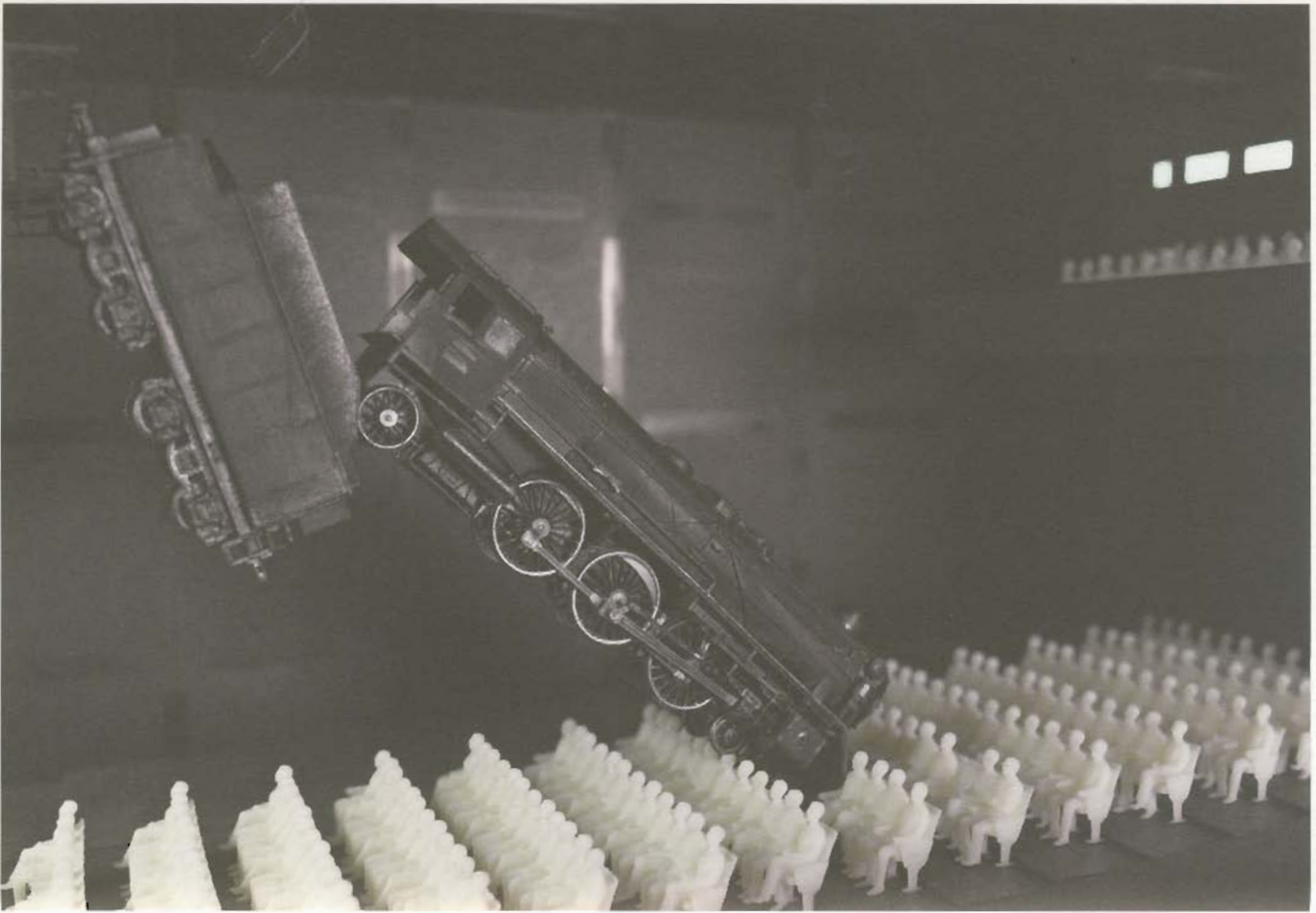

The diorama "Screening of a 3D film in cinema Birobidzhan, 1954" imitates an old black-and-white photograph hanging on a wall. The photograph portrays an auditorium during a screening of a 3D film.

דיורמת "הקרנת תלת-מימד בקולנוע בירוביז'אן, 1954" מחקה תצלום שחור-לבן התלוי על הקיר. התצלום מראה אולם קולנוע בו מוקרן סרט בתלת-מימד.

Max Lomberg, b. 1975 in Moscow, lives and works in Tel Aviv-Jaffa

Anton Smirnsky, b. 1970 in Moscow, lives and works in Tel Aviv-Jaffa and Moscow

מקס לומברג, נ. 1975 במוסקבה, חי ועובד בתל-אביב-יפו

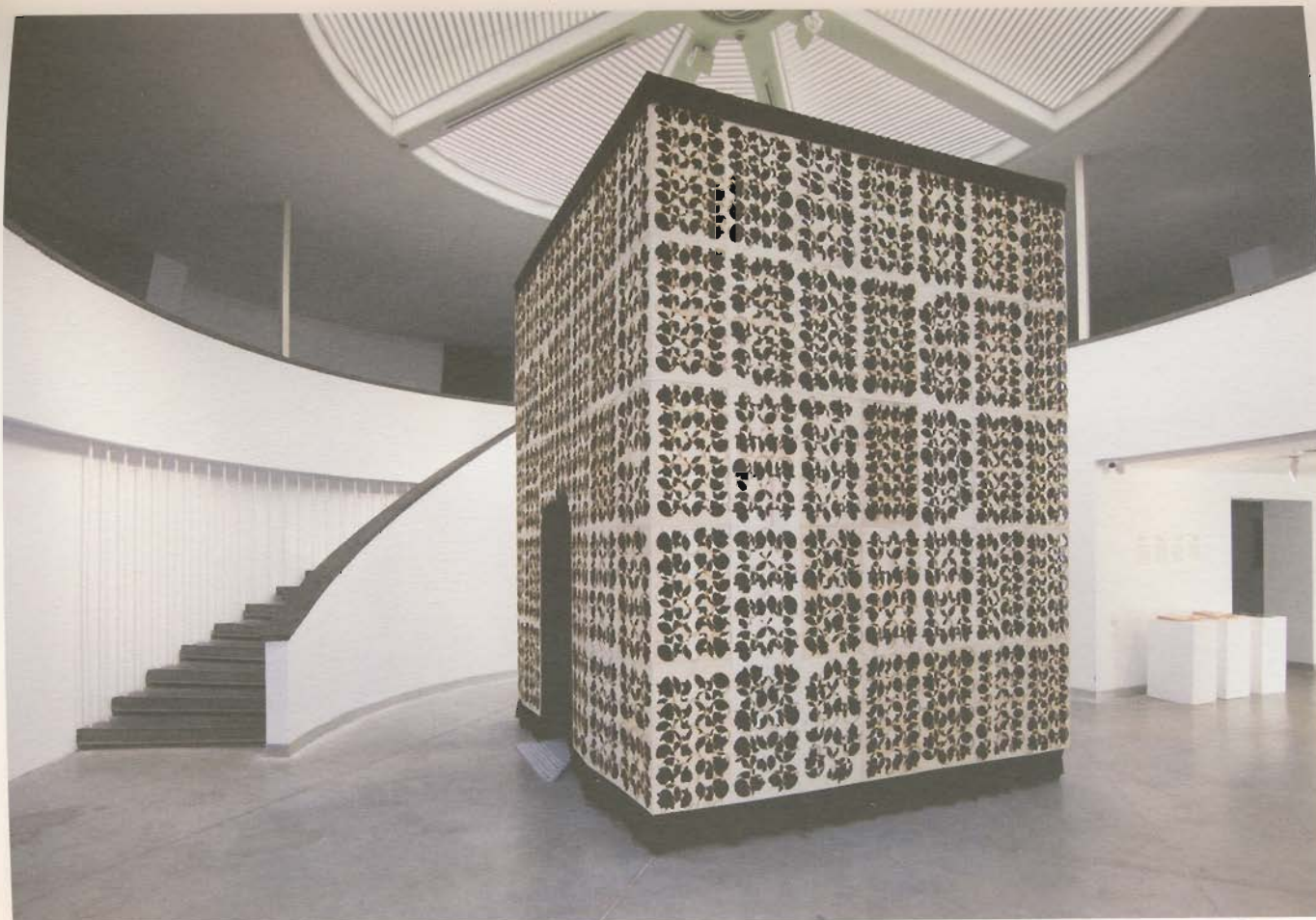
אנטון סמירנסקי, נ. 1970 במוסקבה, חי ועובד בתל-אביב-יפו ובמוסקבה

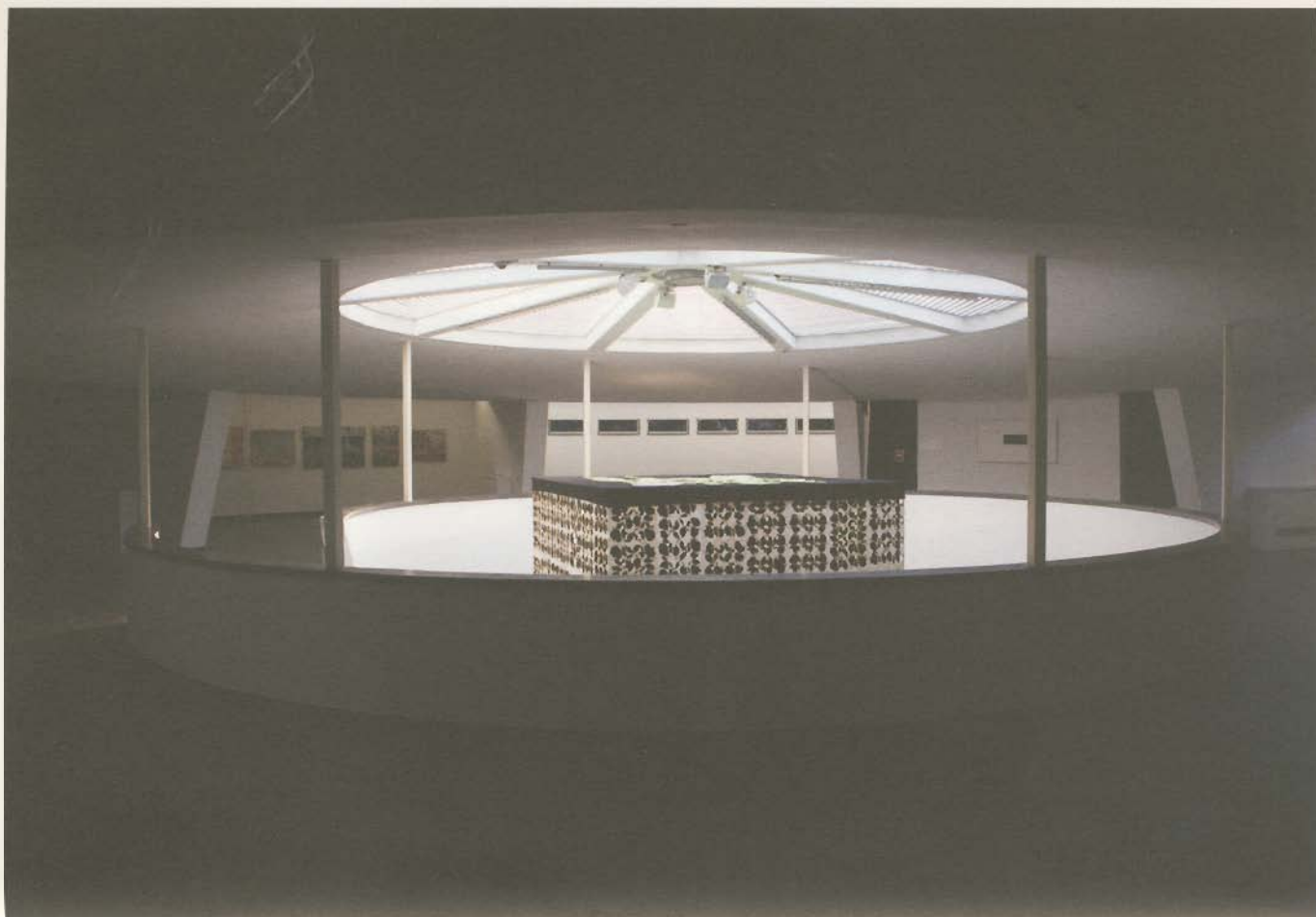
Birobidzhan (BBDZHN) is the world's most private and intimate particle accelerator. It was built in 2011 with the aim of allowing artists and scientists to test the predictions of different theories. BBDZHN is expected to address some of the most fundamental questions of art and science, advancing human understanding of the deepest laws of nature.

The main station is 9m long and 8m wide, it contains three photon cannons and four screens each designed for specific kinds of exploration. As of 2012 BBDZHN remains one of the most complex experimental facilities ever built. Its synchrotron is designed to initially collide two opposing cinematic images at up to 7 teraelectronvolts (7 TeV or 1.12 microjoules) per nucleon, or lead nuclei at an energy of 574 TeV (92.0 μ J) per nucleus (2.76 TeV per nucleon-pair).

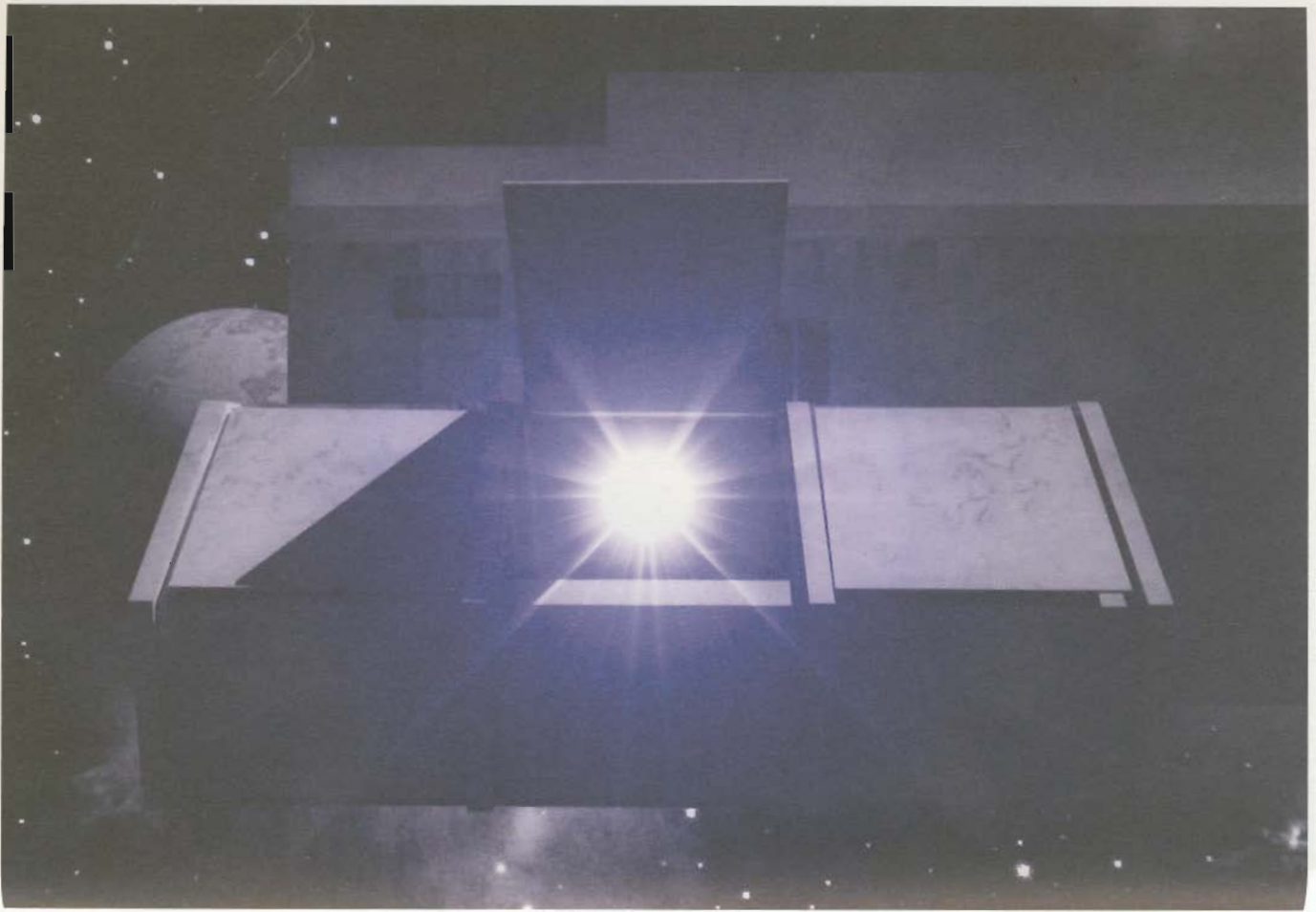
בירוביז'אן (BBDZHN) הוא מאיץ החלקיקים הפרטי והאינטימי ביותר בעולם. בירוביז'אן הוקמה ב־2011 במטרה לאפשר לאמנים ומדענים לבחון תחזיות של תיאוריות שונות. BBDZHN צפויה לטפל בשאלות הנוקבות ביותר של אמנות ומדע ולהרחיב את הידע האנושי בדבר חוקיו העמוקים ביותר של הטבע.

התחנה המרכזית הינה באורך של 9 מ' ורוחב של 8 מ', היא מכילה שלושה תותחי פוטונים וארבעה מסכים המיועדים לסוגי חקירה שונים. החל משנת 2012, בירוביז'אן הינו אחד המתקנים הניסיוניים והמורכבים ביותר שאי פעם ניבנו. הסינכרוטרון שלו נועד להנגיש שני דימויים קולנעיים מנוגדים, עד ל־7 טרה־אלקטרון וולטים (7 TeV או 1.12 microjoules) עבור כל נוקליאון, או להעביר כל גרעין־תא בכל אנרגיה של 574 TeV (92.0 μ J) עבור כל גרעין (2.76 TeV לזוג נוקליאונים).

Maxim Komar-Myshkin

b. 1978 in Moscow, died in Tel Aviv-Jaffa, 2011

מקסימ קומר-מישקין

32

נ. 1978 במוסקבה, נפטר בתל-אביב-יפו, 2011

Astrological Paranoia Series, 10 pieces, 2006–2008 (2012)

MKM was the pseudonym of Efim Poplavsky, a poet and visual artist who immigrated to Israel in 2003. He was the founder of "The Buried Alive" group. Following his immigration, Komar-Myshkin had only exhibited in the private events of "Buried Alive", and his work was never shown publicly in Israel.

סדרת פארנויה אסטרולוגית, 10 ציורים, 2006–2008 (2012)

מק"מ הוא שם בדוי בו השתמש המשורר והאמן יפים פופלבסקי שהיגר לישראל ב-2003. פופלבסקי ייסד את קבוצת "הקבורים בחיים". בעקבות הגירתו, עבודותיו של קומר-מישקין הוצגו באירועים פרטיים של "הקבורים בחיים" ומעולם לא הוצגו בפומבי בישראל.

אבטופרט ב וידה זבולדנוד סולל / מללסלמ קולמר-מלשקין 2006

פוללסורונלל סולדטול / מללסלמ קולמר-מלשקין, 2007

БОЛЬНОЕ ЕВРЕЙСКОЕ НЕБО (ДЕЛО ВРАЧЕЙ) / МАКСИМ КОМАР-МЫШКИН, 2008

ДВАЖДЫ ДВУГЛАВЫЙ ОРЕЛ (ДВА ЛЖЕ-ЦАРИ) / МАКСИМ КОМАР-МЫШКИН, 2008

ПОЛЬСКИЙ КОРОЛЬ СМЫВАЕТ КОНСКУЮ СПЕРМУ С БЕДРА ЕКАТЕРИНЫ ВЕЛИКОЙ / МАКСИМ КОМАР-МЫШКИН, 2008

LONDON CALLING / MAXIM KOMAR-MYSHKIN, 2008

1. We were born into the great cannibalistic Russian culture during the carnivorous era of communism. Later on, Russians found other ways of eating themselves up. We then left that bloody turf.
2. We left our bloody land for an entirely different bloody land. We landed in the oriental Jewish State, mostly because it would let us slip in. But that place demanded us to change, to transform, to evolve, to learn a new language and accept new values — to assimilate. How ridiculous! We disavowed our identity, sure, yes, of course — but we have no intention of assuming another!
3. The global village? America? Zionism? All are foul folly! The only thing this Middle-Eastern lot has going for itself is the warm weather.
4. We shall write, create and perform only in Russian. Our films, plays, songs and paintings will ignore what surrounds us. Let there be no mistake: we hate Russian culture, thus we hate ourselves. But our hatred is democratic and universal: we believe all societies equally deserve our hatred.
5. We are living Russian corpses, a pack of spiritual

1. נולדנו אל התרבות הקניבליט האדירה של רוסיה בעידן הטרף הקומוניסטי. מאוחר יותר מצאו הרוסים דרכים אחרות לאכול את עצמם. עזבנו את אותה אדמה עקובה מדם.
2. עזבנו את ארצנו העקובה מדם לטובת ארץ עקובה מדם אחרת לגמרי. נחתנו במדינה היהודית האוריינטלית, בעיקר משום שאיפשרו לנו להשתחל פנימה בקלות. אבל המקום דרש שנשתנה, שנתפתח, שנלמד שפה חדשה ונסכין לערכים חדשים – שנתערה. כמה מגוחך! התכחשנו לזהות שלנו, בטח, כן, כמוכן – אבל אין לנו שום כוונה לאמץ אחרת!
3. הכפר הגלובלי? אמריקה? ציונות? כל אלו שיגיונות מצחינים! הדבר היחיד שנוקף לזכות החלקה הזו במזרח התיכון הוא מזג האוויר החם.
4. נכתוב, ניצור ונופיע רק ברוסית. הסרטים, המחזות, השירים והציורים שלנו ייתעלמו ממה שמקיף אותנו. שלא תהיה טעות: אנחנו שונאים את התרבות הרוסית, ולפיכך שונאים את עצמנו. אבל השנאה שלנו דמוקרטית ואוניברסלית: אנחנו מאמינים שכל החברות ראויות לשנאתנו באופן שווה.
5. אנחנו גוויות רוסיות חיות, להקה של זומבים רחניים. במכוון קברנו את עצמנו במזרח התיכון, אבל עודנו חיים את העבר הרוסי. אנחנו הקבורים בחיים.
6. אנחנו חיים בקבר מבודד, מצויד בתריסים עמידים בפני מים, קירות אקוסטיים וארונות שלמים דחוסים, מתפקעים ממוצרים

*zombies. We intently buried ourselves in the Middle-East, but we are still living our Russian past. We are **the Buried Alive**.*

6. We live in our secluded grave, equipped with water resistant shutters, acoustic walls and whole cupboards crammed full of products and substances. We take what we need from the outside, so as to go outside as little as possible. The grave aims for self sufficiency, for we shall never trust the communities around us. We are willing to receive payments for whatever reason, but we hold no wish for company, thank you.
7. We shall never trust anyone who says "we," for we witnessed how vile each "we" becomes once a "we" has any power. Thus, saying "we," we do not trust ourselves.
8. Our grave is a ghetto, our ghetto is a gallery, our gallery is a grave.
9. We are the descendants of earlier packs of inconspicuous people, secretly producing in underground autarchies. Our grandparents: **Oberiu**; our parents: the Moscow's unofficial artists'. We inherited the gifts of surreptitious spectacles, hidden performances, silent sound.
10. But we are different than these glorious ancestors.

- והומרים. אנחנו לוקחים את מה שאנחנו צריכים מבחוץ ומשתדלים לצאת החוצה מעט ככל האפשר. הקבר שואף לספק באופן עצמאי את כל צרכיו, משום שלעולם לא נבטח בקהילות המקיפות אותנו. אנחנו מוכנים לקבל תשלומים מכל סיבה, אבל איננו מעוניינים בחברה, תודה רבה.
7. אנחנו לעולם לא נבטח במי שאומר "אנחנו", משום שהיינו עדים לאופן בו כל "אנחנו" נהייה מושחת ומבחיל מרגע שיש בידי ה"אנחנו" כוח. לפיכך, באומרנו "אנחנו", איננו בוטחים בעצמנו.
8. הקבר שלנו הוא גטו, הגטו הוא גלריה, הגלריה היא הקבר שלנו.
9. אנו צאצאים של להקות קודמות של אנשים סמויים מן העין, שיצרו בחשאי באטרקיות תת־קרקעיות. סבותינו: אובריו; הורינו: האמנים הלא־רשמיים של מוסקבה. ירשנו את החזיון החבוי, המופע הנעלם, הצליל האילם.
10. אבל אנו שונים מקודמינו המהוללים. הם עיצבו ארונות קבורה לשירה וקברים לאמנות כצורה של התנגדות, ריבונות, וחירות. אבל אנו לא נקברנו חיים בידי שליטים עריצים. כלאנו עצמנו בקבר מרצוננו החופשי. על כן, אין לנו שום תקווה אמנציפטורית או חזון חירות, ובוודאי שאיננו יכולים להציע כאלו לאחרים.
11. קודמינו דמיינו את עצמם משתחררים דרך האמנות. קודמינו ראו אופק לפנייהם מבעד לייאוש. קודמינו דמיינו עתידים בזמנים בהם היה עדיין אפשרי לדמיון את העתיד. לנו כבר אין בעלות על תפיסת עתיד. אנו יודעים טוב מידיי כמה ישן ועבש הוא העתיד וכמה מהר מרקיבים עתידים חדשים. שום דבר לא מודקן באופן גרוטסקי כמו העתיד.

They forged their poetry coffins and art graves as a form of defiance, sovereignty and liberation. But we were not buried alive by others. We freely imprisoned ourselves in our grave. Thus, we have no emancipatory hope or liberating vision, and we certainly cannot offer any to others.

11. Our ancestors imagined themselves emancipated through art. Our ancestors, through their despair saw a horizon ahead of them. Our ancestors imagined futures when imagining futures was still possible. We no longer possess a sense of a future. We know all too well how old and stale the future is. Nothing ages as grotesquely as the future.

12. Being that we are living our deaths, our future is behind us. We thus always look behind. Our future is the past. We look backward, to the past, for our upcoming actions. We search the past for trends, innovations, fashions and merchandise. The garbage is fresher than the products on the shelves.

13. For us, the piles of rubble that are the past are dynamic compared to the present. The past makes the present seem like it belongs in the past.

14. Our enemies are not terribly smart, but they have their moments of genius. In such moments, they

12. מאחר שאנו חיים את מותינו, עתידנו מאחורינו. לכן, אנחנו תמיד מסתכלים אחורה. העתיד שלנו הוא העבר. אנחנו מסתכלים אחורה, אל העבר, בכדי למצוא את פעולותינו הבאות. אנחנו נזכרים בעבר בכדי למצוא טרנדים, חידושים, אופנות וסחורות. הובל טרי ממוצרי המדף.

13. תילי החורבות של העבר הם דינמיים בהשוואה להווה. העבר גורם להווה להיראות כאילו הוא שייך לעבר.

14. אויבנו אינם פיקחים במיוחד, אבל גם להם יש רגעי גאונות. ברגעים שכאלו, הם מבינים שהעבר הוא העתיד והם מעוותים, אונסים ומנצלים את העבר. חישובו על ולדימיר פוטין, שבאופן מבריק החיה במקביל את השימוש בצבע האדום של העבר הקומוניסטי ואת הנשר בעל שני הראשים, סימלו של הצאר, בכדי לייצר מימד אולטרה-לאומני (גם אם אבסורדי ואימביצילי) של גאווה ועוצמה. יש כאן לקח: המלחמות המתרגשות לבוא מתקיימות בעבר. אלו החזיתות בהן אנו מבצרים את קבר הבונקר שלנו.

15. בהיותנו מתים, קבורים ושייכים לעבר, אנו מתחייבים להשתמש רק במדיה ובאמצעים שאבד עליהם הכלח. נשתמש במצלמות, בוידאו, בתוכנות ובכלי רשת, אבל רק בסוגיהם המיושנים.

16. נשתמש בכל האמצעים, נופיע ונפיק סרטים. נשפע, כיאות לגוויות. אין בעולם דבר יצרני יותר מגוויות. אבל התדר שנעדיף

realize that the past is the future, and they twist, rape and exploit the past. Think of Vladimir Putin, who ingeniously revived both the red color of the communist past, and the Tsar's emblematic double-headed eagle to forge an ultra-nationalistic (if somewhat absurd and imbecilic), sense of pride and might. There's a lesson here: upcoming wars happen in the past. Those are the fronts where we barricade our bunker graves.

15. Being dead, past and buried, we vow to use only obsolete media. We shall use cameras, video, software and web tools, but only of the outmoded sort.

16. We shall use all media, we shall perform and make films. As behooves corpses, we shall be fecund. Nothing produces as much as a corpse. But our modes of choice shall be geriatric and senile, and our medium of choice, without a doubt, shall be painting — that astonishing zombie who would not lie down.

17. There is no meaning. Everything is senseless chaos. Yet this senseless chaos is the hotbed for evil intentions and conspirations. Paranoia is justified.

18. Within the futile muddle of life, there is magic, yet it only occurs under self-contradictory conditions; this can be perceived as the safety valve of magic against

יהיה גריאטרי וסגילי, והמדיום המועדף עלינו יהיה ללא ספק הציור – הזומבי מעורר ההשתאות שמסרב ליפול פרקון. 17. אין משמעות. הכל כאוס נטול בינה. אבל הכאוס הזה הוא חממה לקנוניות וכוננות רעות. הפארנויה מוצדקת. מכאן יש סיבה נוספת להסתכל תמיד אחורה.

18. בשלולית חסרת התוחלת של החיים יש בכל זאת קסם, אבל הוא מופיע רק בתנאים של סתירה עצמית. עובדה זו יכולה להיתפס כססתום-ביטחון של הקסם כנגד מי שינסה לנצל אותו. הסוג הראשון של הקסם הוא זה שמתחולל כנגד רצונו של הקוסם. סוג הקסם השני נובע מרצון מכון, למרות שרק לעתים נדירות ולאחר מאמץ כביר: אך זהו קסם נטול תכלית. הוא אינו יכול לשרת כל מטרה, והופעתו מותירה את הקוסם מותש ועצוב. הסוג השלישי של הקסם מתחולל במפתיע, ורק כשאנשים טובים משתמשים בו למטרות רעות. אנחנו טובים – ונשאף להשתמש בכל שלושת סוגי הקסם.

19. אנחנו ידידותיים, אבל עם ידידים כמונו אתם לא צריכים אויבים. אנחנו צוחקים, ועם הצחוק שלנו אין לכם צורך בדמעות. 20. בדרך כלל אינכם יכולים לראות אותנו, ובוה כוחנו. כשאתם רואים אותנו, אנחנו נראים חלשים, ובוה כוחנו.

21. אנחנו החיים המתים. כשאנחנו עוברים לידכם, אנשים רגילים שסבורים שהם חיים, אתם שמכוונים עצמכם כבעלי-בית, כשאנחנו חולפים לידכם אנחנו נדמים כמעט לבלתי נראים, בקושי מטרד קל. ובכל זאת אתם חשים בצמרמורת חולפת בגבכם. מתוך שאתם

those who would aim to exploit it. The first kind of magic is that which occurs only against the will of the magician. The second kind of magic appears at will, even though rarely and through great effort: it is pointless magic. It can serve no aim, but attaining it leaves the magician exhausted. The third kind of magic happens unexpectedly, and only when good-hearted people use it for evil purposes. We are good, and we shall strive to use all three kinds of magic in art.

19. We are friendly, but with friends like us, you don't need enemies. We laugh, and with our laughter you don't need tears.

20. Usually, you cannot see us, and that is our strength. When you do notice us, we appear weak, and that is our strength.

21. We are the Living dead. When we pass near you, regular folks who believe they are alive, you, who forge yourselves as landlords, when we brush against you we seem almost invisible, hardly a nuisance. Yet you feel a slight chill creeping up your spine. In sensing our presence, something in you discovers, for a brief spell that you are like us: displaced, irrelevant, lost, and

חשים בנוכחותנו, משהו בכך מגלה להרף עין שאתם כמונו: תלושים ממקום, לא רלוונטיים, אבודים, וכבר מתים. בהיותנו מתים חיים אנו תזכורת מצמררת שאתם כמונו, חיים מתים. 22. אנחנו הזר החבוי בפנים שמוצץ את דמכם כמו יתוש בזמן שתישנו וכמו עכבר הופך את ביתכם לשלו. כשתתעוררו, אם אי פעם תתעוררו, כבר יהיה מאוחר מידי. או שכבר הפכתם להיות אנחנו, או שנטשנו מזמן, בחיפוש אחר פונדקאים אחרים לנצל. אז תבינו שהיינו אתם, ושאבדתם.

(2006)

1 קבוצת אובריו היתה חוג אוונגארד ספרותי שפעל בסוף שנות העשרים ובשנות השלושים של המאה העשרים. חבריה יצרו טקסטים אבסורדיים ואנארכיים, מצחיקים ומטרידים כאחד. חברי הקבוצה, דנייל חארמס, אלכסנדר וובדנסקי וניקולאי זובולוצקי דוכאו ונרדפו תחת סטאלין, נאלצו לכתוב בחשאי, וכתביהם ראו אור רק עשרות שנים מאוחר יותר. האמנים הלא רשמיים של מוסקבה, איליה קאבקוב, ויקטור פיבוברוב ואחרים, לא הוכרו כאמנים בברית המועצות של שנות הששים עד השמונים, ויצרו עולם אמנותי חשאי וסגור בו הם עצמם היו הקהל, המבקרים, ההיסטוריונים והגלריסטים של עצמם.

already dead. Being that we are dead alive, we are a chilly reminder that you are like us, alive but dead.

22. We are the alien hidden inside who sucks your blood like a mosquito while you are sleeping, and like a mouse that makes your house its own. When you'll wake up, if you ever will, it will be too late. Either you have already become us, or we were long gone, seeking for other hosts to exploit. You shall then realize that we were you, and that you are lost.

(2006)

1 The Oberiu Group was a literary avant-garde circle that produced exhilarating and horrifying absurd texts, which was suppressed and persecuted under Stalin. Its members, Daniil Kharms, Alexander Vvdensky and Nikolai Zabolotsky were forced to write in secrecy, and their production was published only decades after they have perished. The Moscow unofficial artists, such as Ilya Kabakov, Victor Pivovarov and others, not recognized as artists in the USSR of the 1960s - 1980s, created a closed and secret artistic scene in which they were their own audience, critics, gallerists and historians.

The Baroque Dump: Paintings for Homeless People,
10 pieces, mixed media on paper, mounted on
cardboard boxes, 2012

With this series of works the artist offers interesting interior
design solutions for the homeless and the luxury craving
consumers with limited funds.

החורבה הברוקית: ציורים למען ההומלסים,
10 עבודות, טכניקה מעורבת על נייר מודבקת על-גבי
קופסאות קרטון, 2012

באמצעות הסדרה הזו, האמן מציע פתרונות עיצוב פנים מעניינים עבור
חסרי הבית והצרכנים בעלי האמצעים המוגבלים.

**The Baroque Dump: Paintings for Homeless People,
10 pieces, mixed media on paper, mounted on
cardboard boxes, 2012**

With this series of works the artist offers interesting interior
design solutions for the homeless and the luxury craving
consumers with limited funds.

**החורבה הבארוקית: ציורים למען ההומלסים,
10 עבודות, טכניקה מעורבת על נייר מודבקות על-גבי
קופסאות קרטון, 2012**

באמצעות הסדרה הזו, האמן מציע פתרונות עיצוב פנים מעניינים עבור
חסרי הבית והצרכנים בעלי האמצעים המוגבלים.

Shopping poetry, 2012

The project started during an artist residency stay in Schöppingen (Germany). Usually products were chosen spontaneously by name, visual beauty, usage and price. These poems can be interpreted as consumerist DADA. Their composition follows the order in which they were placed on the cash-register and accidental mistakes.

שירת קניות, 2012

הפרויקט החל במהלך מלגת שהות בשופינגן, גרמניה. לרוב המוצרים נבחרו באופן ספונטני על פי שמם, יופיים, שימושם ומחירם. השירים יכולים להתפרש כדאדא צרכני. המבנה של שירים אלו מבוסס על הסדר בו המוצרים עברו בקופה ועל שגיאות מקריות.

E **SB Steiner**
EDEKA **Schöppingen**

Hauptstraße 7
48624 Schöppingen
Tel.: 02555 - 9285880

	EUR	
GURKEN STÜCK	0.79 A	
GURKEN STÜCK	0.79 A	
BANANEN	0.34 A	
TOMATEN STRAUCH- K	0.14 A	
TOMATEN STRAUCH- K	0.21 A	
BANANEN	0.23 A	
GURKEN STÜCK	0.79 A	
TOMATEN STRAUCH- K	0.16 A	
BANANEN	0.43 A	
TOMATEN STRAUCH- K	0.17 A	
BANANEN	0.22 A	
TOMATEN STRAUCH- W	0.13 A	
TOMATEN STRAUCH- K	0.14 A	
TOMATEN STRAUCH- K	0.14 A	
BANANEN	0.39 A	
SUMME EUR	5.07	
GEGEBEN EUR Bar	20.07	
RÜCKGELD EUR	15.00	
Umsatzsteuer (USt)		
4.74 netto mit USt A (7%) *	0.33	

Es bediente Sie: xxxxxxxxxxxxxxxx

38 / 73857/ 1/ 15 23 06 12 16:12

*** Vielen Dank für Ihren Einkauf! ***
*** Besuchen Sie uns bald wieder. ***
*** Unsere Steuernummer: 301/5131/0773 ***

K+K MARKT

K+K Markt Schöppingen
Amtsstraße 20
Tel. 02555/8403 www.klaas-und-kock.de
USt Ident-Nr. DE 123 785 990
Geöffnet! Mo - Sa von 8:00 - 21:00 Uhr

Bediener: 95111	Filliale: 0095
Bon: 0262	Kasse: 001

Super Dickmanns Ker	VK 1B	1,09
Lakritz-Likör	VK 1A	5,99
AXE Duschgel	VK 1A	2,49
Haushaltshandschuh	VK 1A	,89
Würfelhefe	VK 1B	,19
Würfelhefe	VK 1B	,19
Würfelhefe	VK 1B	,19
SUMME EUR		11,03

MWST A 19,00%	1,50
Nettosumme	7,87
MWST B 7,00%	0,11
Nettosumme	1,55
MWST-Gesamt	1,61

Bar EUR	50,00
RÜCKGELD EUR	38,97

Beim Kauf jeder Kiste Bier (27 Fl. à 0,33ltr., 24 Fl. à 0,33ltr. o. 20 Fl. à 0,5ltr.) oder Coca Cola und andere Sorten, Rheinfels, Gerolsteiner, Vilsao und Sinzico (12 PET Fl. à 1 ltr.) erhalten Sie gratis: 42er Packung Toilettenpapier 2er Packung Feuchttücher 42er Packung *Wert 2,98, 11/07/12 14146

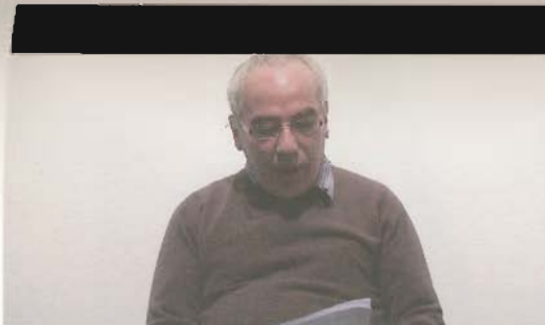

Εἰκόνας, Imagines, 2008, LED display, 2010×16×6, approx. 5 hours

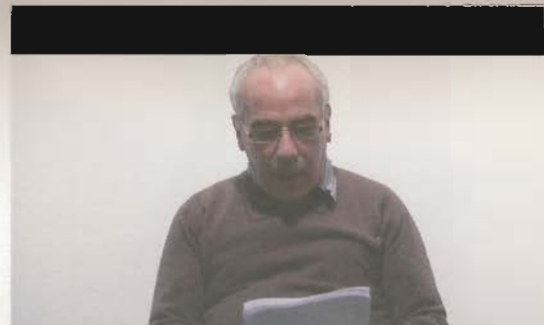
At the opening of the exhibition Yuri Albert read a fragment from the book "Imagines" by Philostratus the Elder (from the Third Century), containing detailed descriptions of 64 paintings from the ancient Neapolitan gallery. Thus, the artist used his actual presence as a substitute for the work he initially intended to exhibit – the same text scrolling on a LED display.

2008, תצוגת LED, 2010×16×6, כ־5 שעות, Εἰκόνας, Imagines

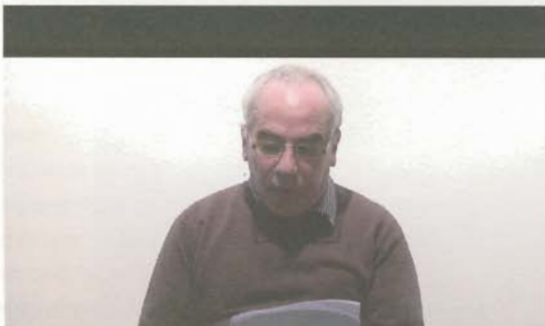
במסגרת פתיחת התערוכה, יורי אלברט הקריא קטע מתוך "Imagines", ספרו של פילוסטרטוס הזקן (בן המאה השלישית לספירה), המכיל תיאור פרטני של 64 ציורים מגלריית נאפולי העתיקה. כך למעשה, החליפה נוכחותו של האמן את עבודת הטקסט המקורית הרצה על גבי תצוגת LED.

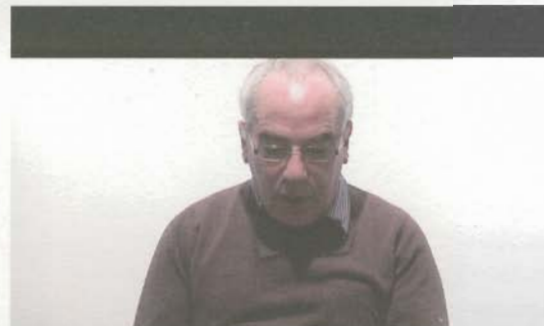
wisdom that has been bestowed upon poets

the invention of painting belongs to the gods

imitation is an invention most ancient and mo

e painting is imitation by the use of colours; a

Natalie Beridze (TBA)

b. 1979 in Tbilisi, lives and works in Berlin and Tbilisi

Nika Machaidze (Nikakoi)

b. 1972 in Tbilisi, lives and works in Tbilisi

Untitled, sound installation, 2012, 2 channel audio, 7h 56min

The ambience loop, presented as part of "Cargo Cult", was recorded at Tbilisi State National Gallery, during Niko Pirosmani's exhibition. By that, the sonic space of the current exhibition is replaced with the sound and presence of another exhibition space.

נטליה ברידז'ה (TBA)

נ. 1979 בטביליסי, חיה ועובדת בברלין ובטביליסי

ניקה מחיידזה (ניקאקוי)

נ. 1972 בטביליסי, חי ועובד בטביליסי

ללא כותרת, מיצב קול, 2012, ערוצי אודיו, 7 שעות ו-56 דק'
עבודת הלופ המוצגת כחלק מהתערוכה "קארגו קאלט", הוקלטה בגלריה הלאומית בטביליסי, במהלך תערוכתו של ניקו פירוסמאני. הרעיון היה להחליף את המרחב הקולי של התערוכה הנוכחית בסאונד ונוכחות של חלל אמנותי אחר.

Memories of Childhood Series, 2010

In these works, the artist depicts his early recollections. His evident passion for Byzantine painting and Coptic iconography is juxtaposed with the enormous oval heads of his figures, turned towards the viewer as if to emphasize their disproportional features.

סדרת זיכרונות ילדות, 2010

בעבודות אלו האמן מתאר את זיכרונותיו המוקדמים. תשוקתו לציור ביזנטי ואיקונוגרפיה קופטית ניכרת באורח מפתיע בציורי הראשים הגדולים והאובאליים של דמויותיו, המופנים לעבר הקהל בכדי להדגיש את תויהם הייחודיים.

New Barbizon Group

Zoya Cherkassky, b. 1976 in Kiev, lives and works in Tel Aviv-Jaffa

Anna Lukashevsky, b. 1975 in Vilnius, lives and works in Tel Aviv-Jaffa

Natalia Zourabova, b. 1975 in Moscow, lives and works in Tel Aviv-Jaffa

Olga Kundina, b. 1965 in Moscow, lives and works in Rosh Pina

Asya Lukin, b. 1976 in St. Petersburg, lives and works in Jerusalem

New Barbizon group consists of five Israeli artists. We were educated at art academies in the USSR and continued our studies in Israel and Europe. Our creative paths developed differently, but at some point we all returned to painting from nature (apart from Olga Kundina, who never stopped). This return occurred because we became tired of the self-reflecting culture and the process of diving into one's internal context. We didn't want to play with words anymore, which became a substitute for people's eyes! We wished to understand and reflect reality.

We are named "New Barbizon", after the group of French realist painters of the 19th century, who came out of their studios and against romanticism and began painting nature from observation. Similar to them, we also go out to "hunt", but instead of a forest – it's an urbane jungle. Painting under the Israeli street conditions resembles extreme sports. Painting takes several hours, during which we manage to see a fragment of various characters' lives, to get to know them for a short while and become a part of their reality. We strive for maximum simplicity and accuracy in our works, in order to share the result with the viewing audience. We must find a pictorial language that suits what we see.

Our goal: to reflect the spirit of our times.

קבוצת ברביזון החדש

זויה צ'רקסקי, נ. 1976 בקייב, חיה ועובדת בתל-אביב-יפו

אנה לוקשבסקי, נ. 1975 בוילנה, חיה ועובדת בתל-אביב-יפו

נטליה זורבובה, נ. 1975 במוסקבה, חיה ועובדת בתל-אביב-יפו

אולגה קונדינה, נ. 1965 במוסקבה, חיה ועובדת בראש פינה

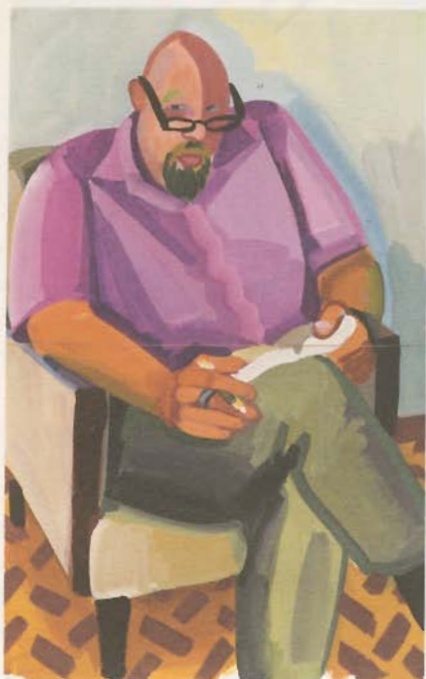
אסיה לוקין, נ. 1976 בסנט פטרסבורג, חיה ועובדת בירושלים

קבוצתנו, ברביזון החדש, מורכבת מחמש אמניות ישראליות. כולנו התחנכנו תחילה באקדמיות לאמנות בברית המועצות ומאוחר יותר בישראל ובאירופה. דרכנו היצירתיות התפתחו לכיוונים שונים, אך בשלב מסוים חזרנו לציור מהתבוננות (חוץ מאולגה קונדינה שמעולם לא הפסיקה). החזרה הזו קרתה משום שמאסנו בתרבות האוטר רפלקטיבית ובתהליך ההתכנסות אל תוך הקונטקסט הפנימי. לא רצינו להמשיך לשחק במילים, אשר החליפו לאנשים את עיניים! רצינו להבין ולשקף את המציאות.

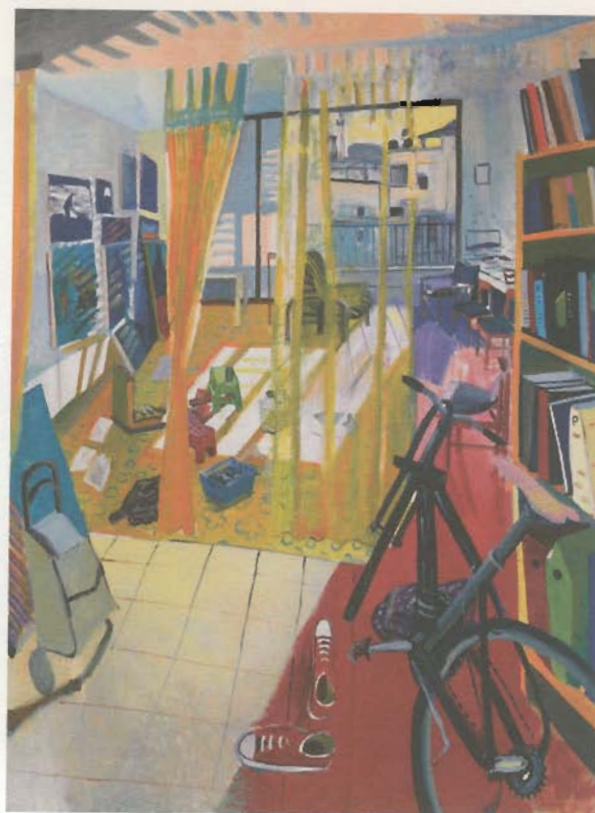
אנו קרויות "ברביזון החדש" על שם קבוצת ציירים ריאליסטים צרפתים מהמאה ה-19, אשר יצאו מהסטודיו החוצה ובניגוד לאמני הרומנטיקה החלו לצייר את הטבע על סמך התבוננות. גם אנחנו, בדומה אליהם, יוצאות ל"ציד", אך במקום היער – לג'ונגל האורבני. ציור בתנאי השטח של הרחוב הישראלי, דומה לספורט אתגרי; מלאכת הציור אורכת מספר שעות ובמהלכן אנו מספיקות לחזות בפרגמנט מחיי איראלו דמויות, להכיר אותן לזמן-מה ולהיות חלק מעולמן. אנו שואפות להגיע להבעה מרבית של פשטות ודיוק ציורי, בכדי שנוכל לחלוק את תוצאות התבוננותינו עם קהל הצופים. אנו מחויבות למצוא שפה ציורית המתאימה למה שאנו רואות. המטרה שלנו: לשקף את רוח תקופתנו.

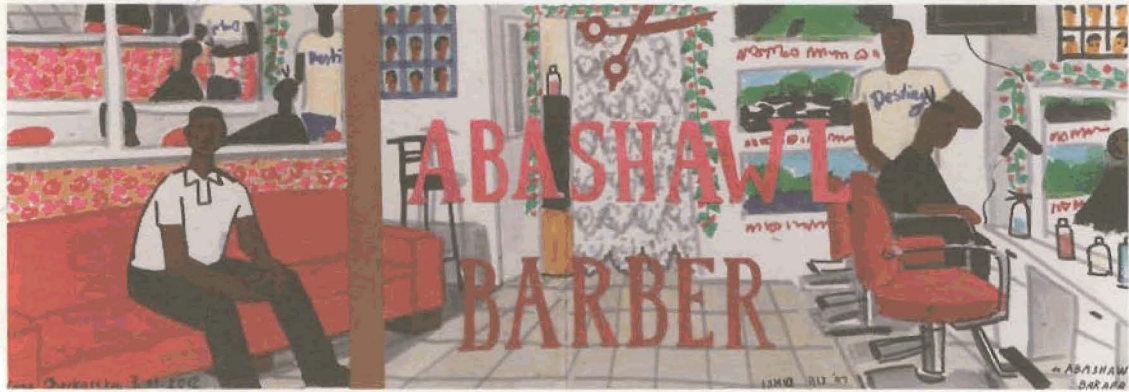

Mikhail Grobman

b. 1939 in Moscow, lives and works in Tel Aviv-Jaffa

Kollektiv

Andrey Lev, b. 1974 in St. Petersburg, lives and works in Tel Aviv-Jaffa

Zoya Cherkassky, b. 1976 in Kiev, lives and works in Tel Aviv-Jaffa

Anna Lukashevsky, b. 1975 in Vilnius, lives and works in Tel Aviv-Jaffa

Max Lomberg, b. 1975 in Moscow, lives and works in Tel Aviv-Jaffa

Kollektiv invited different artists to produce fluorescent copies of paintings by acclaimed painter Mikhail Grobman.

מיכאל גרובמן

66

נ. 1939 במוסקבה, חי ועובד בתל-אביב-יפו

קולקטיב

אנדריי לב, נ. 1974 בסנט פטרסבורג, חי ועובד בתל-אביב-יפו

זויה צ'רקסקי, נ. 1976 בקייב, חיה ועובדת בתל-אביב-יפו

אנה לוקשבסקי, נ. 1975 בוילנה, חיה ועובדת בתל-אביב-יפו

מקס לומברג, נ. 1975 במוסקבה, חי ועובד בתל-אביב-יפו

קבוצת קולקטיב הזמינה אמנים שונים ליצור העתקים אולטרה-סגולים לציורים של הצייר המוערך מיכאל גרובמן.

The Kollektiv is a curatorial project by four artists: Zoya Cherkassky, Andrey Lev, Anna Lukashevsky and Max Lomborg.

We had met during the 1980s in the USSR. Coming from four big cities, we met at the pioneer camp "Artek" and kept our friendship over the years. In the 1990s we immigrated to Israel. The past twenty years have not managed to erase our exalted ideals from "Artek" — atheism, integrity and a critical outlook on ourselves.

The past years have sufficed us to become familiar with the contemporary art scene in Israel and the conclusions aren't cheerful. Upon uniting in the Kollektiv, we recognize the power in ourselves to change this situation. The Kollektiv is the Yuri Gagarin of Israeli art. Our goal is to bring the Israeli art scene into an international cultural course. Our ideology is Darwinism (the materialist theory development of the world).

We endorse clear and laconic art; currently, this is a necessary radical step. Art is a major part of social life and not the place for intellectual escapism. Our exhibitions speak to the elites as well as to the proletariat.

We state that when Torah comes instead of constitution it leads to an inevitable humanitarian catastrophe. We call for a struggle against the harmful foundations of metaphysical thinking, the romanticization of nationalism, cultural idealism, the blind imitation of the West and political correctness. The Kollektiv fills a communicative role in the Israeli art sphere and uses unexpected combinations of artists from different traditions. The Kollektiv strives to create authentic context and represents innovative ideas rather than exhibiting expensive artifacts.

(2010)

הקולקטיב הינו פרויקט אוצרותי של ארבעה אמנים: זויה צ'רקסקי, אנדריי לב, אנה לוקשבסקי ומקס לומברג.

הכרנו בשנות ה-80 של המאה הקודמת בברה"מ. יוצאי ארבעת הערים הגדולות, נפגשנו והתחברנו במחנה הצופים הסובייטי "ארטק" ושמרנו על חברות במשך השנים. בשנות ה-90 עלינו לישראל. עשרים שנה בארץ לא הצליחו למחוק מאתנו את האידאליים הנשגבים של "ארטק" — אתיאזם, יושרה ויחס ביקורתי כלפי עצמנו.

השנים הספיקו לנו בשביל להתמצא במצב האמנות העכשווית בישראל והמסקנות אינן משמחות. לאחר שהתאחדנו בתור קולקטיב אנחנו מרגישים בתוכנו את הכוח לשנות את המצב. הקולקטיב הינו יורי גגארין של האמנות הישראלית. מטרתנו — להביא את סצנת האמנות הישראלית למסלול תרבותי בינלאומי. אנחנו דבקים באידיאולוגיית הדרוויניזם (התיאוריה המטריאליסטית של התפתחות העולם האורגני).

אנחנו דוגלים באמנות ברורה ולקונית; במצב הנוכחי זהו צעד רדיקלי הכרחי. האמנות מהווה חלק חשוב מחיי החברה ואינה המקום לאסקפיזם אינטלקטואלי. התערוכות שלנו פונות לאליטות ולמעמד הפועלים כאחד.

מציאות שבה התורה ממלאת את מקומה של החוקה מובילה לקטסטרופה הומניטרית בלתי נמנעת. אנחנו קוראים למאבק

ביסודות המזיקים של חשיבה מטאפיזית, רומנטיזציה לאומנית, אידיאליזם תרבותי, חיקוי העיוור של המערב וקורקטיות פוליטית. הקולקטיב ממלא תפקיד מתווך בשדה האמנות הישראלית ומשתמש בשילובים בלתי צפויים של אמנים בעלי מסורות שונות במסגרת הפרויקטים שלו. פעילותו של הקולקטיב מכוונת ליצירת הקשרים אותנטיים ולייצוג רעיונות חדשניים במקום הצגת חפצי יוקרה.

(2010)

Igor Guelman-Zak's work expands onto various mediums, including painting, sculpture and video. His works reflect a grotesque humor as well as his interest in the figure of the artist as a subject matter; one who undergoes constant changes, while examining himself and reacting to his environment.

Under the title "I Contradict Myself" exhibited here, are works from Igor's estate; portraying a skeptical and humoristic approach, offering its viewers a combination of pleasure and repulsion. The miniatures, which were exhibited in Tel Aviv, Moscow and Berlin include tiny sculptures made from poor and disturbing materials, such as: staples, teeth, hair, roaches and rubber bands. Confronting the grand vandalistic artistic gestures of nihilistic traditions, Igor created a microcosm, consisting of cockroach-decorations, staple-soldiers and hairy teeth.

Igor Guelman-Zak was born in Moldova in 1983 and immigrated to Israel with his mother and brother in 1990. He studied at Hamidrasha Art School, Beit Berl college, and at Saint Martin's college in London. In 2007, at the age of 24, he passed away.

Curator: Liz Hagag

עבודותיו של איגור גלמן־זאק מתפרשות על פני מדיומים שונים, ביניהם ציור, פיסול ווידאו. בכלן, ניכרת נטייתו להומור גרוטסקי ועיסוקו בדמות האמן כמי שנתון לשינויים מתמידים ובוחר את עצמו ביחס לטביבתו ומגיב אליה.

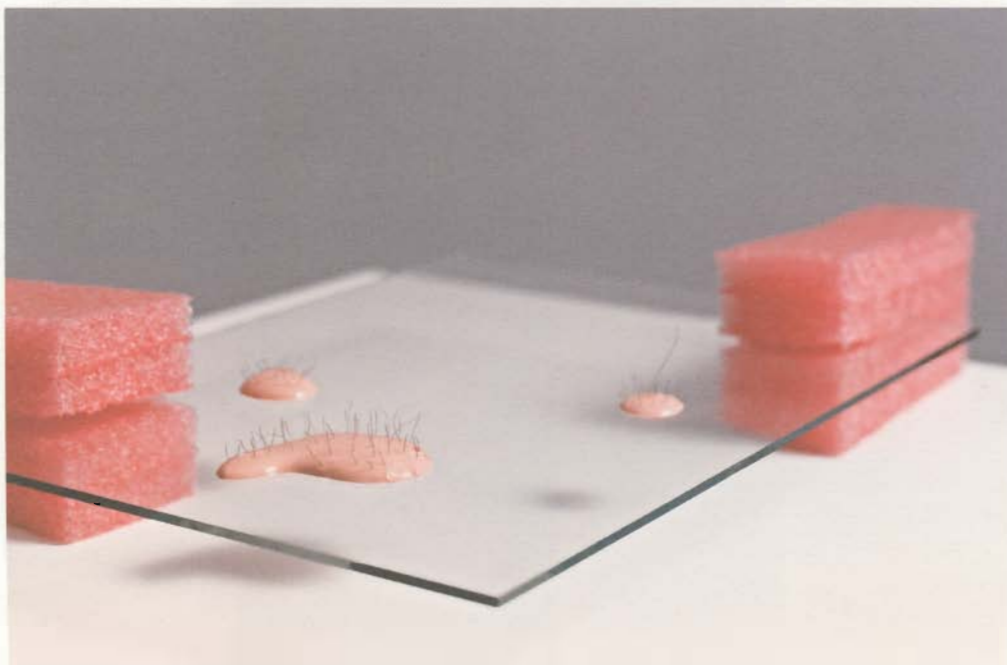
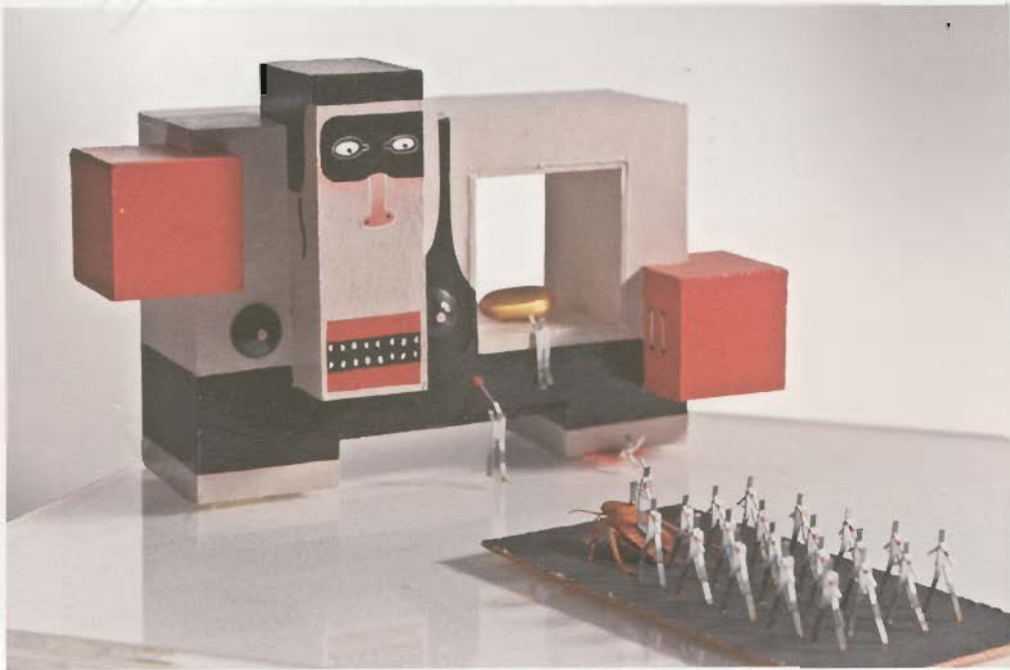
תחת הכותרת "I Contradict Myself", מוצג בתערוכה גוף עבודות מתוך עיבונו של איגור, ממנו ניכרת גישה ספקנית והומוריסטית המציעה לצופים שילוב של הגאה ודחייה. סדרת העבודות המיניאטוריות בתערוכה, אשר הוצגה בזמנו בתל־אביב, במוסקבה ובברלין כוללת פיסול מחומרים שנחשבים עלובים ואף בזויים: סיכות שדכנים, שיניים, שיער, ג'וקים וגומיות משרדיות. אל מול מסורת המחוות הגדולות של אמנות וונדליסטית ומכלה, העמיד איגור עולם מזערי המורכב מתיקנים, חיילי־שדכנים ושיניים.

איגור גלמן־זאק, נולד במולדובה בשנת 1983 והגיע לישראל עם אמו ואחיו ב־1990. הוא למד במדרשה לאמנות במכללת בית ברל והמשיך את לימודיו בקולג' סנט מרטינו, בלונדון. בשנת 2007, בגיל 24, הלך לעולמו.

אוצרת: לזי חג'ג

Change

Igor Guelman-Zak

The four "causes" of Aristotle describe the principles which bring about change and motion by defining four basic genres of causes (material cause, formal cause, efficient cause and the final cause) for any given thing, result or an end.

Though the main question is "why", the first three causes deal with the question "what is": the matter, the pattern, model or structure by which a thing is made and the means or agency by which a thing comes to existence.

The final cause deals with the most important question, looking for a purpose of a thing, its function or potential. Aristotle's analysis of phenomenon and change is fundamentally teleological; everything is always changing and moving towards a certain end, goal or purpose.

Aristotle's "four causes" theory, regards mostly to earthbound or even scientific questions; this entry, however, uses this theory to examine change from a

Change

איגור גלמן-זאק

ארבעת ה"סיבות" של אריסטו עוסקות בעקרונות המחוללים שינוי ותנועה, על פי חלוקתם לארבעה ז'אנרים בסיסיים (סיבתיות חומרית, סיבתיות צורנית, סיבתיות פועלת וסיבתיות סופית) עבור כל דבר, תוצאה או תכלית.

למרות שהשאלה העיקרית שנשאלת הינה 'מדוע', שלושת הסיבות הראשונות עוסקות בשאלה 'מה הם' – החומרים, הדפוסים, המודלים או התכניות שעל פיהם נוצר דבר ומה הם האמצעים שבעזרתם הוא מתקיים.

הסיבתיות הסופית, עוסקת בחיפוש אחר התכלית, התפקיד והפוטנציאל של האובייקט הנבחן. ניתוחו של אריסטו הינו ביסודו ניתוח טלאולוגי; הכול נימצא בשינוי ותנועה מתמדת למען תכלית מסוימת, מטרה או יעד כלשהו.

תיאוריית ארבעת הסיבות מתייחסת לשאלות חומריות ואף מדיעיות. לעומתו, חיבור זה משתמש בתיאוריה של אריסטו על מנת לבחון את המושג 'שינוי' מנקודת מבט פסיכולוגית. אם כך, ייתכן והסיבתיות הסופית של שינוי אותו מנסה לעשות אדם בחייו, הינה השינוי עצמו?

more psychoanalytical point of view. Now, what if the final cause of a certain change one decides to make in one's life is the actual change itself?

The "mid life crisis" is the perfect example for the process I examine. The period of middle age is typically marked with physical changes (loss of reproductive capacity for women), as well as new responsibilities: caring for younger children, grandchildren and also older parents. Canadian psychologist Elliot Jacques wrote an article titled "Death and the mid life crisis" for the International Journal of Psychoanalysis in 1965 and thus coined the term "mid life crisis", referring to a time when adults realize their own mortality and a change in time frame from "time since birth" to "time left to live". Also, in this period of time adults take on new responsibilities at their workplace and therefore often feel the need to "reappraise previous life structures with an eye to making revision 'while there is still time'".

Anyway, let's say those are the different causes for our equation. What does it mean when one who appears to suffer from a "mid life crisis" decides to solve his unfortunate mental and physical state by a series of

dramatic, radical, irrelevant and irrational actions. For instance, start taking ballet classes, suddenly moving to a new country, splitting up with a life partner, shaving off body hair, quitting one's job, committing suicide, etc.

The real purpose is by no means to become a ballet dancer — the purpose is the change itself, no matter what it would be. What I'm trying to say is that in this example and in many other life occasions, the actual change made from point A to point B doesn't matter, the change, as a process, carries independent, "magical" energies that provide a certain satisfaction regardless of its starting or ending points.

In some life circumstances certain changes are genuinely vital, but apparently those changes lack the "magical" energies mentioned above.

Indeed, people who really need to change their lives — quit their destructive habits, start taking responsibility for their lives or develop their personal and professional condition, usually have the urge to mark the beginning of this process by making some small 'gesture changes'; for instance, having a new haircut, rearranging the flat, tattooing a small dolphin on the leg, buying a new microwave, etc.

הדוגמא המושלמת לתהליך הנבחר הינו "משבר אמצע החיים". תקופת גיל המעבר מאופיינת בסימנים פיזיים (איבוד יכולת הרבייה בקרב נשים) בשילוב מחויבויות חדשות של גידול ילדים, נכדים וראגה להורים מזדקנים. אליט ו'אק, פסיכואנליסט קנדי אשר חיבר את המאמר "מוות ומשבר אמצע החיים" עבור כתב-העת הפסיכואנליטי הבינלאומי בשנת 1965 וכך טבע את המושג "משבר אמצע החיים", התייחס לנקודת זמן שבה מבוגרים נעשים מודעים לתמותם ולשינוי תפיסת הזמן מן "הזמן מאז לידה" ועד "הזמן שלפני המוות". כמו כן, בתקופה זו, מבוגרים לוקחים על עצמם מחויבויות חדשות במקום עבודתם ולכן חשים לעתים כי עליהם "לבחון מחדש מבני חיים קודמים בעין שעשויה לבצע תיקון 'כל עוד יש זמן'".

בכל אופן, ניתן לומר שיש גורמים שונים במשוואה שלנו. מה זה אומר, שאדם הסובל מ"משבר אמצע החיים" מחליט לפתור את מצבו המנטאלי והפיזי העגום באמצעות סדרה של פעולות דרמטיות, קיצוניות ובלתי קשורות? כמו למשל, לקחת שיעורי בלט, הגירה מפתיעה לארץ אחרת, פרידה מבן/ת זוג, גילוח שיערות הגוף, התפטרות מעבודה, התאבדות וכו'.

המטרה האמיתית איננה להיחלץ לרקון בלט, המטרה היא השינוי עצמו מבלי ליחס חשיבות למהותו. כלומר, השינוי שנעשה מנקודה א' לב' אינו בר חשיבות. השינוי, כתהליך, נושא בחובו אנרגיות עצמאיות ו"קסומות" המעניקות סיפוק שאינו קשור לנקודות הפתיחה והסיום שלו.

בחלק מנסיבות החיים, בהם שינויים מסוימים הינם בהחלט חיוניים, נדמה כי אותם שינויים נעדרים מהאנרגיות ה"קסומות" המתוארות לעיל.

כמובן שאנשים שבאמת מוכרחים לשנות את חייהם — להפסיק את תחביביהם ההרסניים, להתחיל לקחת אחריות על חייהם האישיים והמקצועיים, לעתים חשים צורך לסמן את תחילת התהליך על יד 'מחוות שינוי קלה': כגון, תספורת חדשה, סידור מחדש של הבית, קעקוע של דולפין קטן על הרגל, קניית מיקרוגל חדש ועוד. נשאלת השאלה, מדוע שינוי האדמה שמתחתך (או במקרה הזה, שינוי צבעה של האדמה) משמש כתרופה ותשובה לאותן שאלות קשות ומבלבלות של החיים? האם זה באמת עונה על צרכים מסוימים, או שמא, ומה שסובר אני לנכון יותר — מספק אשליה רגעית, שיכוך והקלה של בריחה מהמציאות. "אשליה רגעית והקלה המושגת עליידי בריחה מהמציאות?" אני חושב שאנו מדברים על סמים.

דמיינו... שיום בהיר אחד, נניח מחר, לאחר שחיזרים ינחתו על פני כדור הארץ או שמה פצצה ביולוגית משונה תונחת על ידי עיראק, כל בני האנוש — גברים, נשים וילדים יתעוררו כרגיל, ילכו באיטיות לאמבטיה, ישפשופו את עיניהם, יביטו במראה ויגלו שהם בלונדינים! הם ירצו בהיסטריה לבני/ות הזוג שלהם בכדי לגלות שגם הם בלונדינים! יפתחו את חלונות ביתם ויראו שכולם ברחוב בלונדינים, שדרן תחזית הבוקר בלונדיני ואפילו ראש הממשלה בלונדיני! תארו לעצמכם כיצד שינוי חסר חשיבות לכאורה מסוג

My question is, why the change of the ground beneath (actually just changing its color) seems to be the cure or answer to some of the hardest and most confusing moments in life. Does it really answer those certain needs or, what I believe is more likely, just provides with a transitory illusion of a relief by changing and escaping one's self reality.

"Transitory illusion of a relief achieved by changing and escaping reality?" I think we're talking about drugs.

Imagine... one sunny day, let's say tomorrow, after some aliens invaded earth, or maybe a weird biological bomb was dropped by Iraq, all of humanity-men, women and children, wake up as usual, slowly walk towards the bathroom, scrub their eyes, look at the mirror, and find out they are blonde! Hysterically run to wake up their partner and find out they are blonde as well; open the window and see that everyone on the street is blonde, the morning news reporter turned blonde and even the prime minister is blonde! Imagine how this seemingly insignificant change would mirror our political, cultural and social reality. I'm doing my best and I'm sure it will cause some miracles but I really can't think of any probable scenario.

זה, יישקף את פני הפוליטיקה, התרבות והמציאות החברתית שלנו. אני עושה כמיטב יכולתי ואני בטוח שזה יחולל ניסים אבל אני מסוגל לחשוב על כל תרחיש אפשרי.
אם יש לכם רעיון בעניין אנא שלחו את תשובותיכם לאיגור זאק: palphot@yahoo.com. הראשון שיכתוב תשובה מספקת יקבל מסאז' רגליים בחינם!

זנון, אחד התלמידים המבריקים של פרמנידס טוען בפרדוקס החץ, שחץ בתעופה למעשה אינו זו, מכיוון שבכל רגע נתון הוא יהיה במקום זהה לעצמו (ולא מקום אחר); משהו שנימצא במקום אחד (הזהה לעצמו) בלבד, אינו יכול להיחשב לתנועה.
איגור זאק, אחד התלמידים הלא כלי-כך מבריקים אך מאוד נאים של זנון, טוען באמצעות פרדוקס השינוי, שמי שמנסה להשיג שינוי על ידי גילוח של שיערות גופו – נידון לכשלון; הפעולות האלו, דומות למי שבאופן נואש מנסה להזיז את העולם הסטטי והמטאפיזי של זנון.
בנימה קצת פחות רדיקלית, לא ניתן להשיג שינוי פנימי (מהותי) על ידי שינוי חיצוני.

(2006)

If you have an idea, please send your answers to Igor Zak: palphot@yahoo.com. The first to give a satisfactory answer will receive a free foot massage!

Zeno, one of Parmenides's most brilliant disciples, argues in his paradox of the arrow, that an arrow in flight could not really be moving because at any given instant it would be at a place identical with itself (and not another place); something at just one (self-identical) place could not be described as moving.

Igor Zak, one of Zeno's not so brilliant but very handsome disciples, argues in his paradox of change that one who's trying to change one's self by shaving one's body hair will unfortunately confront a failure; those actions are similar to desperately trying to move Zeno's metaphysic world where motion doesn't exist.

A little bit less radically said, one can not make an intrinsic (real) change by an extrinsic change.

(2006)

MoBY - Museums of Bat Yam

Director and Chief Curator: Joshua Simon

Cargo Cult

Curators: Max Lomberg, Liz Hagag
 Bat Yam Museum of Contemporary Art
 December 2012 – April 2013

Exhibition

Production and Administration: Na'ama Henkin
 Curatorial Assistance and Research: Liz Hagag
 Development & International Relations: Nitzan Wolanski
 Community and Education: Meir Tati
 Design and Installation: Sassi Mazor
 Technical Equipment: Doron Screens
 Subtitles: Cup&Sub
 Signage: Pas Oron Ltd

Catalogue

Graphic Design: Avi Bohbot
 Photographs: Eytan Shouker, Max Lomberg
 Translation and Editing: Dina Yakerson
 Image on the cover by: Zoya Cherkassky

מובי - מוזיאוני בת ים

מנהל ואוצר ראשי: יהושע סימון

קארגו קאלט

אוצרים: מקס לומברג, לוז חגי'
 מוזיאון בת ים לאמנות עכשווית
 סבת תשע"ג - ניסן תשע"ג, דצמבר 2012 - אפריל 2013

תערוכה

ניהול והפקה: נעמה הנקין
 אוצרות ומחקר: לוז חגי'
 מנהלת פיתוח וקשרי חוץ: ניצן וולנסקי
 מנהל מחלקת חינוך וקהילה: מאיר טאטי
 עיצוב והקמה: ששי מזור
 ציוד טכני: דורון הקרנות מחשב ווידאו
 תרגום כתוביות: Cup&Sub
 שילוט: פס אורן

קטלוג

עיצוב גרפי: אבי בוחבוט
 צילום: איתן שוקר, מקס לומברג
 תרגום ועריכה לשונית: דינה יקרסון
 דימוי על הכריכה: זויה צ'רקסקי

Docents: Oren Ben Moreh, Tali Keren, Dor Shmuel

Public Relations: Mira Ann Beinart, Eila Eitan Public Relations

Special Thanks:

Rani Rosenheim, Liron Atlas, Idan Zeevi, Tom Krasny, Alona Rodeh,
Marina Hotoveli Zelansky, Stanislav Levor, Racheli Kinrot, Roe Rosen,
Mikhail Grobman, Irina Vrubel-Golubkina, Boris Filanovsky, Anna Levin,
Efim & Tamara Lomberg, Daniel Sarid, Igor Krutogolov,
Ariel Aromoni, Alla Zak, Alex Zak, Marat Guelman, Zoya Cherkassky,
Carmel Michaeli, Zaki Rosenfeld, Adi Goldiner

Special Thanks to Stoli - Hacarem

© MoBY - Museums of Bat Yam

Bat Yam Museum of Contemporary Art, 2013

Bat Yam Municipality - Department of Culture and Strategic Planning

Bat Yam Company of Culture Leisure and Sport, Ltd.

צוות המחיאון: אורן בן מורה, טלי קרן, דור שמואל
יחסי ציבור: מירה אן בינרט, אלה איתן יחסי ציבור

תודה מיוחדת:

תום קרסני, רני רזנהיים, יוסי אברהם, ותנאל ברטון, עידן זאבי, מרינה חוטובלי,
אירינה ורובל'גולובקינה, לירון אטלס, אלה זאק, מארט גלמן, אלכס זאק,
זויה צ'רקסקי, רועי רוזן, כרמל מיכאלי, צקי רזנפלד, עדי גולדינר, אלונה רודה,
רחלי כנרוז, סטניסלב לבון, מיכאל גרובמן, בוריס פילנו בסקי, אנה לוי,
יפם ותמרה לומברג, דניאל שריד, איגור קרוטוגולוב, אריאל ארמוני

Stoli

תודה מיוחדת לסטולי - הכרם

© מובי - מוזיאוני בת ים

מוזיאון בת ים לאמנות עכשווית ע"ש בן-ארי, 2013

עיריית בת ים - אגף תרבות ותכנון אסטרטגי

החברה לתרבות פנאי וספורט

